

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ Έ Έ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 59793/08)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

3 Μαΐου 2012

Η παρούσα απόφαση είναι οριστική. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

**Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES
DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION
SERVICE, ATHENS**

Στην υπόθεση Έ Έ κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε Επιτροπή αποτελούμενη από τους:

Anatoly Kovler, *πρόεδρος,*

Mirjana Lazarova Trajkovska,

Λινό-Αλέξανδρο Σισιλιάνο, *δικαστές,*

και André Wampach, *αναπληρωτής γραμματέας τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 10 Απριλίου 2012,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 59793/08) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από έναν υπήκοο του Κράτους αυτού, τον κύριο Έ Έ – ο οποίος ονομάζεται επίσης Έ Έ – («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 4 Δεκεμβρίου 2008 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κύριο Παναγιώτη Δημητρά, διευθυντή της μη κυβερνητικής οργάνωσης Ελληνικό Παρατηρητήριο των Συμφωνιών του Ελσίνκι, η οποία έχει την έδρα της στα Γλυκά Νερά. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους εκπροσώπους του αντιπρόσωπου της, κύριο Σ. Σπυρόπουλο, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κύριο Χ. Πουλάκο, δικαστικό αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 23 Φεβρουαρίου 2010, η προσφυγή κοινοποιήθηκε στην Κυβέρνηση. Κατ'εφαρμογή του πρωτοκόλλου αριθ. 14, η προσφυγή ανατέθηκε σε μία Επιτροπή.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΑΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Ο προσφεύγων έχει γεννηθεί το 1978 και κατοικεί στη Θεσσαλονίκη. Η παρούσα προσφυγή αποτελεί συνέχεια της υπόθεσης *È È κατά Ελλάδα* (αριθ. 17060/03, 24 Μαΐου 2007), η οποία είχε εισαχθεί από τον ίδιο προσφεύγοντα και στην οποία το Δικαστήριο διαπίστωσε παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης όσον αφορά τόσο το ουσιαστικό όσο και το δικονομικό σκέλος του.

A. Πλαίσιο της υπόθεσης

5. Το βράδυ της 23^{ης} Δεκεμβρίου 2001, ενώ ο προσφεύγων βρισκόταν στην Άνω Τούμπα, μία συνοικία της Θεσσαλονίκης, είδε αστυνομικούς να ελέγχουν τα στοιχεία ταυτότητας των επιβατών ενός αυτοκινήτου. Ο προσφεύγων, ο οποίος γνώριζε τους επιβάτες του αυτοκινήτου, ρώτησε τους αστυνομικούς επί αυτού και εκείνοι του ζήτησαν τα έγγραφα ταυτότητάς του.

6. Ο προσφεύγων αναφέρει ότι καθώς δεν είχε πάνω του την ταυτότητά του πρότεινε στους αστυνομικούς να τον συνοδεύσουν στο αστυνομικό τμήμα Τούμπας, όπου του είχε χορηγηθεί το εν λόγω έγγραφο. Υποστηρίζει ότι ένας εξ αυτών τον κατηγορήσε ότι «το έπαιζε μάγκας» και ότι ο αστυφύλακας Τ., ο οποίος είχε τυλίξει τις χειροπέδες γύρω από τη γροθιά του, τον χτύπησε στο σαγόκι και τον κλώτσησε στο θώρακα και στην κοιλιά. Ο προσφεύγων δηλώνει ότι μετέβη εν συνεχεία στο

**Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES
DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION
SERVICE, ATHENS**

αστυνομικό τμήμα Τούμπας για να παραπονεθεί για την κακομεταχείριση που υπέστη. Αστυνομικοί του φόρεσαν τότε χειροπέδες και στη συνέχεια άρχισαν να τον κτυπούν και να τον κλωτσούν για μισή ώρα. Υποστηρίζει ότι οι αστυνομικοί που είχαν προβεί στον έλεγχο ταυτότητας συμμετείχαν σε αυτά τα συμβάντα.

7. Ο προσφεύγων μεταφέρθηκε με ασθενοφόρο στο νοσοκομείο Άγιος Δημήτριος, στη Θεσσαλονίκη. Παρέμεινε εκεί έως τις 28 Δεκεμβρίου 2001.

8. Σύμφωνα με ιατρική γνωμάτευση που συνετάχθη στις 2 Ιανουαρίου 2002, ο προσφεύγων έφερε τραύματα που χρειάζονταν ράμματα στο κεφάλι και στην πλάτη, καθώς και ελαφρές πληγές και εκχυμώσεις. Μία έκθεση ιατροδικαστικής εξέτασης της 29^{ης} Ιανουαρίου 2002 διαπίστωνε ότι έπασχε ιδίως από εξάρθρωση σιαγόνας, ότι είχε ένα σπασμένο δόντι καθώς και «μέτριας έντασης σωματική βλάβη προκληθείσα από αμβλύ όργανο» που απαιτούσε ανάρρωση τουλάχιστον 18-21 ημερών.

9. Τρεις από τους αστυνομικούς που ενεπλάκησαν στο συμβάν εισήχθησαν στο νοσοκομείο στις 23 Δεκεμβρίου 2001 και εξήλθαν την επομένη. Σύμφωνα με τα αρχεία νοσηλείας, παρουσίαζαν εκχυμώσεις και σοβαρούς μώλωπες. Καμία ιατροδικαστική εξέταση δεν έλαβε χώρα για την κατάσταση της υγείας των τριών άλλων αστυνομικών που ενεπλάκησαν στα επίδικα συμβάντα.

B. Επίδικη διαδικασία

10. Στις 24 Δεκεμβρίου 2001, σε βάρος του προσφεύγοντα ασκήθηκε ποινική δίωξη για αντίσταση κατά της αρχής και πρόκληση απλής σωματικής βλάβης.

11. Στις 15 Ιανουαρίου 2002, ο προσφεύγων αφέθηκε ελεύθερος με εγγύηση 587 ευρώ.

12. Στις 14 Ιανουαρίου 2005, κρίθηκε ένοχος για αντίσταση κατά της αρχής από το πλημμελειοδικείο Θεσσαλονίκης, το οποίο τον καταδίκασε σε ποινή φυλάκισης 14 μηνών. Το δικαστήριο έκρινε ότι οι εμπλεκόμενοι αστυνομικοί είχαν εμποδισθεί σωματικά και προφορικά στην άσκηση των καθηκόντων τους από μία ομάδα σχεδόν 15 ατόμων τα οποία γνώριζε ο προσφεύγων (απόφαση αριθ. 683/2005).

13. Την ίδια ημέρα, ο προσφεύγων άσκησε έφεση.

14. Στις 23 Οκτωβρίου 2007, το εφετείο Θεσσαλονίκης επικύρωσε την απόφαση αυτή και καταδίκασε τον προσφεύγοντα σε ποινή φυλάκισης οκτώ μηνών (απόφαση αριθ. 3432/2007). Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε στις 28 Δεκεμβρίου 2007.

15. Στις 16 Ιανουαρίου 2008, ο προσφεύγων άσκησε αίτηση αναίρεσης.

16. Στις 22 Απριλίου 2008, η γραμματεία του Αρείου Πάγου ενημέρωσε τον δικηγόρο του προσφεύγοντος ότι η αίτηση αναίρεσης θα εξεταζόταν στις 23 Μαΐου 2008 και ότι ο αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου είχε προτείνει την απόρριψη αυτής λόγω εκπρόθεσμης άσκησης. Στις 14 Μαΐου 2008, ο δικηγόρος ζήτησε να λάβει αντίγραφο της πρότασης του αντεισαγγελέα προκειμένου να προετοιμάσει την αγόρευσή του.

17. Έχοντας εισπράξει σχετική άρνηση, ο δικηγόρος του προσφεύγοντος κατέθεσε προτάσεις καθώς και δεκατέσσερις αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου οι οποίες διαπίστωναν παραβίαση του άρθρου 6 της Σύμβασης σε περίπτωση άρνησης κοινοποίησης της πρότασης της εισαγγελίας πριν τη δικάσιμο. Εν τέλει του χορηγήθηκε αντίγραφο.

18. Στις 26 Μαΐου 2008, ο δικηγόρος του προσφεύγοντος κατέθεσε συμπληρωματικές προτάσεις.

19. Στις 3 Ιουνίου 2008, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση ως εκπρόθεσμη. Σημείωσε ότι η απόφαση του εφετείου είχε καθαρογραφεί στις 28 Δεκεμβρίου 2007 και ότι ο προσφεύγων είχε ασκήσει την αίτησή του

στις 16 Ιανουαρίου 2008, ήτοι μετά την παρέλευση της προβλεπόμενης στο άρθρο 473 § 1 του κώδικα ποινικής δικονομίας δεκαήμερης προθεσμίας, χωρίς να επικαλεστεί κάποιο λόγο ανωτέρας βίας ή ανυπέρβλητο κώλυμα (απόφαση αριθ. 1473/2008).

20. Στις 30 Οκτωβρίου 2008, ο προσφεύγων ανέκτησε το ποσό της εγγύησής του.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

21. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό (...) δικαστηρίου το οποίο θα αποφασίση (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως (...).»

22. Η Κυβέρνηση αντικρούει αυτή τη θέση.

23. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 23 Δεκεμβρίου 2001, με τη σύλληψη του προσφεύγοντος, και περατώθηκε στις 3 Ιουνίου 2008, με την απόφαση αριθ. 1473/2008 του Αρείου Πάγου. Διήρκεσε επομένως έξι έτη και πέντε μήνες περίπου για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

24. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

25. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μίας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Pélissier et Sassi κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 25444/94, § 67, CEDH 1999-II).

26. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε πιο πάνω αναφερόμενη υπόθεση *Pélissier et Sassi*).

27. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Ειδικότερα, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι από τις 23 Δεκεμβρίου 2001, ημερομηνία σύλληψης του προσφεύγοντος, έως τις 14 Ιανουαρίου 2005, ημερομηνία δημοσίευσης της πρωτόδικης καταδικαστικής απόφασης, μεσολάβησε περίοδος άνω των τριών ετών. Η Κυβέρνηση δεν παρέχει καμία εξήγηση ικανή να δικαιολογήσει αυτή τη διάρκεια. Λαμβάνοντας υπόψη τη νομολογία του επί του ζητήματος αυτού, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω η διάρκεια της επίδικης

διαδικασίας είναι υπερβολική και δε συνάδει με την απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

**II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ
13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ**

23. Ο προσφεύγων παραπονείται επίσης για το γεγονός ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει κανένα αποτελεσματικό ένδικο μέσο για να παραπονεθεί κάποιος για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλείται το άρθρο 13 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη (...) Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερία παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

29. Η Κυβέρνηση αντικρούει αυτή τη θέση.

A. Επί του παραδεκτού

30. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

31. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 εγγυάται μία πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικού δικαστηρίου που να επιτρέπει την προσφυγή κατά της παραβίασης της υποχρέωσης, η οποία επιβάλλεται από το άρθρο 6 § 1, να εκδικάζονται οι υποθέσεις μέσα σε λογική προθεσμία (βλέπε *Kudla κατά Πολωνίας* [GC], no. 30210/96, § 156, CEDH 2000-XI).

32. Εξάλλου, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν προσφέρει στους ενδιαφερόμενους μία πραγματική προσφυγή με την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης που να τους επιτρέπει να παραπονεθούν για τη διάρκεια μίας ποινικής διαδικασίας (βλέπε *Κουρουπής κατά Ελλάδας*, αριθ. 36432/05, §§ 18-20, 27 Μαρτίου 2008, *Τσουκαλάς κατά Ελλάδας*, αριθ. 12286/08, §§ 37-43, 22 Ιουλίου 2010 και *Βηχός κατά Ελλάδας*, αριθ. 34692/08, §§ 34-37, 10 Φεβρουαρίου 2011). Το Δικαστήριο δεν διακρίνει εν προκειμένω κανένα λόγο για να απομακρυνθεί από την νομολογία αυτή, πολύ περισσότερο αφού η Κυβέρνηση δεν βεβαιώνει ότι η ελληνική έννομη τάξη έχει αποκτήσει εν τω μεταξύ μία τέτοια προσφυγή.

33. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης λόγω της απουσίας στο εθνικό δίκαιο μιας προσφυγής που θα επέτρεπε στον προσφεύγοντα να επιτύχει την κύρωση του δικαιώματός του να δικαστεί η υπόθεσή του μέσα σε λογική προθεσμία, με την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

34. Επικαλούμενος το άρθρο 6 §§ 1 (αιτιολογία της απόφασης, αρχή της δημοσιότητας, ισότητα των όπλων, αρχή της αμεροληψίας), 2 (τεκμήριο αθωότητας) και 3 (μετατροπή της κατηγορίας και εξέταση μαρτύρων) της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται για πολυάριθμες παραβιάσεις των δικονομικών δικαιωμάτων του κατά τη διαδικασία ενώπιον του εφετείου.

**Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES
DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION
SERVICE, ATHENS**

Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, παραπονείται για παραβίαση του δικαιώματός του πρόσβασης σε δικαστήριο λόγω του ότι ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση αναίρεσής του ως εκπρόθεσμη. Παραπονείται ομοίως για παραβίαση της αρχής της κατ'αντιμωλίαν διαδικασίας και της ισότητας των όπλων διότι ο Άρειος Πάγος αγνόησε ένα από τα υπομνήματά του και προέβη σε εξέταση της υπόθεσης. Ο προσφεύγων παραπονείται ομοίως, στη βάση του άρθρου 8 της Σύμβασης, για παραβίαση του δικαιώματός του στην ιδιωτική ζωή, διότι τα δικαστήρια είχαν στην κατοχή τους ένα ποινικό μητρώο που περιελάμβανε εσφαλμένες πληροφορίες για εκείνον οι οποίες είχαν δώσει διαστρεβλωμένη εικόνα της προσωπικότητας και της υπόληψής του. Επικαλούμενος το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1, υποστηρίζει ότι στερήθηκε, από τις 15 Ιανουαρίου 2002 έως 30 Οκτωβρίου 2008, το ποσό των 587 το οποίο έπρεπε να καταβάλει για να αφεθεί ελεύθερος με εγγύηση. Ο προσφεύγων παραπονείται επιπλέον, υπό το πρίσμα του άρθρου 13 της Σύμβασης, για την απουσία αποτελεσματικού ενδίκου μέσου για να παραπονεθεί για τις επικαλούμενες παραβιάσεις. Επικαλούμενος τέλος το άρθρο 46 της Σύμβασης, υποστηρίζει ότι η απόφαση αριθ. 3432/2007 του εφετείου δεν έλαβε υπόψη τα συμπεράσματα του Δικαστηρίου στην πρώτη απόφασή του *Ζελίλωφ κατά Ελλάδα* (πιο πάνω αναφερόμενη).

35. Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των στοιχείων που έχει στην κατοχή του, το Δικαστήριο, στο μέτρο που είναι αρμόδιο να εξετάσει τους διατυπωθέντες ισχυρισμούς, δε διέκρινε καμία ένδειξη παραβίασης των δικαιωμάτων και ελευθεριών που εγγυάται η Σύμβαση ή τα Πρωτόκολλα αυτής.

36. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

IV. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

37. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

38. Ο προσφεύγων αξιώνει 5.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υποστηρίζει ότι υπέστη.

39. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι το αιτούμενο ποσό είναι υπερβολικό και ότι τυχόν διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

40. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι συντρέχει λόγος να επιδικάσει στον προσφεύγοντα 1.200 ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

41. Ο προσφεύγων ζητεί ομοίως 2.000 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου.

42. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το αίτημα για έξοδα και δικαστική δαπάνη, υποστηρίζοντας ότι το αιτούμενο ποσό δεν είναι αιτιολογημένο.

43. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας, της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* [GC], αριθ. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI). Λαμβανομένης υπόψη της απουσίας οποιουδήποτε έγκυρου δικαιολογητικού από την πλευρά του προσφεύγοντος και της νομολογίας του επί του ζητήματος, το Δικαστήριο απορρίπτει το αίτημα για την αιτία αυτή.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

44. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς τις αιτιάσεις τις ελκόμενες από την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και από την απουσία αποτελεσματικού εθνικού ενδίκου μέσου ως προς τούτο και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.
2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.
3. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης.

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES
DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION
SERVICE, ATHENS

4. *Αποφαίνεται*

α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες, 1.200 (χίλια διακόσια) ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος,

β) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

5. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 3 Μαΐου 2012, κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

André Wampach

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

Anatoly Kovler

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου

εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 15 Μαΐου 2012.

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος